

således at Landsskatteretten i videre omfang vil kunne afskære et retsmøde.

3.1.7.3. Skatteministeriets overvejelser

Retsmøder lægger stort beslag på Landsskatterettens ressourcer, og i de senere år har antallet af retsmøder været stigende. Et forslag om at gøre det muligt at afskære overflødige retsmøder vil alt andet lige gøre det muligt at nedsætte Landsskatterettens sagsbehandlingstid.

Kravet i dag om, at et retsmøde skal være »åbenbart overflødig« i skatteforvaltningslovens § 44, stk. 3, overlader et meget snævert anvendelsesområde til Landsskatteretten, hvilket også kommer til udtryk i de relativt få sager, hvori retsmøde er blevet afskåret.

Ulempen ved en ændring af bestemmelsen er, at ændringen umiddelbart vil blive opfattet som en svækkelse af retssikkerheden hos rettens brugere. Heroverfor står, at en sådant forslag vil give et mere sikkert grundlag for at afskære sager, hvor der ikke synes at være grund til at afholde et retsmøde, herunder sager hvor sagens tvist omhandler en stillingtagen til en lang række enkeltbilag m.v.

Skatteministeriet finder på den baggrund, at forslaget om at afskære overflødige retsmøder bør fremmes.

3.1.7.4. Forslagets indhold

Efter forslaget ændres formuleringen af skatteforvaltningslovens § 44, stk. 3, således at Landsskatteretten kan undlade at imødekomme en anmodning om afholdelse af retsmøde, hvor denne fremgangsmåde efter forholdene må anses for overflødig.

Ændringen af stk. 3 vil betyde, at Landsskatteretten i videre omfang har mulighed for at afskære retsmøder, som retten anser for at være overflødige.

Forslaget vil give et mere sikkert grundlag for at afskære de sager, der ikke egner sig til retsmøde, herunder sager, hvor sagens tvist omhandler en stillingtagen til en lang række enkeltbilag m.v. Forslaget vil dermed medvirke til at nedsætte Landsskatterettens gennemsnitlige sagsbehandlingstid, hvilket generelt kommer klagerne til gode.

3.1.8. Afgørelse om fuld omkostningsgodtgørelse i syns- og skønssager meddelt af retspræsidenten, en retsformand eller en kontorchef i Landsskatteretten og af SKAT som sekretariat for Skatterådet eller skatteankenævnet - § 1, nr. 20

3.1.8.1. Gældende ret

Efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 3, kan Skatterådet, skatteankenævnet eller Landsskatteretten

bestemme, at udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn i en sag for myndigheden, skal godtgøres fuldt ud. Bestemmelsen henviser i den forbindelse til henholdsvis skatteforvaltningslovens § 4, stk. 3, og § 47.

Efter skatteforvaltningslovens § 4, stk. 3, kan Skatterådet i en sag, der forelægges for rådet til afgørelse, tillade, at der afholdes syn og skøn efter regler, der svarer til § 47 om syn og skøn i landsskatteretssager.

Efter skatteforvaltningslovens § 47 finder reglen i retsplejelovens § 343 om adgang til at kræve syn og skøn udmeldt ved de almindelige domstoles foranstaltning tilsvarende anvendelse, når sagen er indbragt for Landsskatteretten eller skatteankenævnet. Det gælder dog ikke i sager vedrørende efterprøvelse af passivposter efter boafgiftslovens § 13 a, sager vedrørende vurdering af fast ejendom og sager vedrørende vurdering af køretøjer efter registreringsafgiftsloven.

3.1.8.2. Forslagets baggrund

I den undersøgelse, som Folketingets Ombudsmand har gennemført af 40 klagesager ved Landsskatteretten, jf. ovenfor afsnit 2.1., har ombudsmanden bedt Landsskatteretten om at se nærmere på placeringen i Landsskatteretten af kompetencen til at bestemme, at udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn i en landsskatteretssag, skal godtgøres fuldt ud.

Kompetencen til at træffe sådanne afgørelser ligger hos retten som kollegialt organ, men Landsskatteretten har den praksis, at det kontor, som har den pågældende sag under behandling, kan give forhåndstilsagn om, at omkostningerne vil blive dækket fuldt ud.

Landsskatteretten oplyser i undersøgelsen, at det pågældende kontor forudskikker retsmedlemmernes stillingtagen til spørgsmålet om omkostningsgodtgørelse, og retsmedlemmerne har altid i forbindelse med voringen af en sag tilsluttet sig kontorets vurdering af behovet for et syn og skøn.

Hvis kontoret ikke finder grundlag for at give et sådant tilsagn, meddeles det klageren eller dennes repræsentant. Det meddeles samtidig, at der vil blive truffet afgørelse om spørgsmålet i forbindelse med sagens afslutning – dvs. når der afsiges kendelse i sagen. I dette tilfælde fremgår rettens afgørelse vedrørende omkostningsgodtgørelse direkte af kendelsen.

Ombudsmanden konstaterer, at sådan som kontorets tilsagn om fuld omkostningsgodtgørelse er formuleret i to konkrete sager, fremtræder forhåndstilsagnet som en afgørelse truffet af sekretariatet. Efter Ombudsmandens opfattelse ville det være mere korrekt, hvis det kom til udtryk i sagsbehandlingen, her-